

Eva Kotátková  
*Confessions of a Piping System, 2019*

(ENG)  
Exhibition copy – do not remove  
Kunsthall Charlottenborg



1. I speak for fragile bodies that will not withstand the slightest strain. Not because they do not want to, but because they simply do not have the strength. They are worn out or weak. Tired for various reasons or combinations thereof. When you show them a full shopping bag or a box full of documents, they will tell you exactly how much it weighs. When you tell them about working through the night, overtime and long shifts, about catastrophic conditions at work, without a break, in the heat, without at least a proper chair, they nod in silent recognition.

I speak for bodies that the current system has deemed useless and treats accordingly. I speak for bodies that deserve attention, care and respect, which they do not receive. When my grandmother was 90, they brought her a diploma and coffee from the authorities. Granny got dressed up for the occasion, she didn't have many visitors. When she looked at the coffee, she discovered that someone had already opened it. And over the next few years the postman delivered a pension that got smaller and smaller. When later she had a stroke and needed constant care, not even then did the state pull itself together and offer functional assistance. "Either put her in an institution or look after her yourself, but you don't want to do that, do you?" were the kind words of the doctor.

Mum decided to look after granny with all that that entailed and moved into her house for several years. Every day they did rehabilitation exercises, granny got used to her Zimmer frame, her new companion, and was able to function once more. She would occasionally speak to the Zimmer frame, tell it off for being parked in the wrong place or for moving poorly across the carpet, or praise it for how it was helping her. Then she died of poorly diagnosed pneumonia: "you don't perform the tests as thoroughly on an old person." And mum remained, exhausted, though feeling that she had done everything she could.

Will the system behave in the same way to her too, when she no longer has anything to offer it? Will the only contribution from the state be payment of half of the price of a cheap old Zimmer frame?



2. I speak for bodies without movement. Bodies that remain in one place. When they need to move, they must be transported by someone. These are bodies that need the help of others. I speak for their ability to speak, for their ability to revolt or rebel.

How do we induce others to approach these bodies and listen to what they have to say? How do we induce others to learn more about their situation? How do we not sentence immobile bodies to mere existence and dependency? How do we return what belongs to them? Dignity, rights and the possibility of being active citizens?

When I lay in bed and could not move. When I wanted to say something and had to whisper. When I wanted to call someone and had to make do with moving my fingers, which perhaps no one would notice. When for months I saw nothing but the ceiling and walls of one room. When I was fed and changed without any choice in the matter. When even a light sheet weighed down on me. I dreamt that someone's understanding arms took my body outside. Laid me on a pavement or on the grass, somewhere where many people were passing by. Around me there's a bunch of people who are interested in my story. They won't need an interpreter. And I shall tell them about my situation and the situation of thousands of others like me.

Thousands confined to bed. Thousands who have become one with their bed, which doesn't even belong to them. And I'll ask them: "how come your ears can't hear me and your eyes pin a label on me to make things easier? Where did things go wrong?" I speak for both myself and for the bed, which most likely also needs a breather. And I want, I demand rights for both of us.



3. A stone was found in a shop belonging to one of the supermarket chains. Nobody stumbled over it, it wasn't just lying around on the ground. At least that way it could be explained. It was discovered because an employee of the fish department complained that they couldn't open the tank. The stone was lying on the lid, preventing access. The boss was called, who instructed several employees to take care of the stone and get it out of the shop. Ideally without causing a disturbance or getting involved in any unseemly argument. But no one could lift the stone.

One pair of hands tried to, and then several pairs working together. A crowd began to gather and mutter about the whole affair. "Perhaps the stone wants to protect the fish and stop us from taking them home and eating them," said one child. And his mother simply laughed nervously. Finally, it was decided that the stone and the tank would be taken to a warehouse where it would be decided what was to be done with them.





4. Stuck in an elevator. I got stuck in an elevator on my way home from work. I was returning from a 12-hour shift, completely exhausted. I was carrying the shopping, two full bags of it, and I had put anything that didn't fit into my rucksack. Blisters were forming on my hands from carrying these heavy bags. But at home they simply regarded it as one of my duties. "Mother provides food and everything else necessary for the household".

When I got home, I would have liked nothing more than to have collapsed into bed. Or even onto the carpet, simply to lie for a moment with closed eyes in the quiet. But instead: turn on the washing machine, clean the apartment, begin cooking dinner, go to the post office if necessary, ring a repairman, listen to his excuses and make him a coffee, as though it were nothing to converse with a man, show an interest in how he is and how things are going at work, and still look good, help the children with their homework and evening routine, clean up and prepare things for the morning... And the next day, get up at 5.30am and go to work, where the boss is worrying about whether everything will be done. And hopes that I can work overtime, that this job can't wait and that it is part of my contract and that there is a queue of people who would be more than happy to take over immediately...

But right now I'm in an elevator that's stuck. It's surprisingly quiet here. I press the buttons but there's no response. I put my bags on the floor and sit down between them. I think about all the things I still have to do and in what order, and what a rush I'm in. But in a moment the anxiety will pass, the elevator situation remains unchanged, and suddenly I have the feeling that there is nowhere to rush when even the elevator is motionless. The fact that I am here is not my fault. It's the fault of this machine, which is against me and my duties. Or perhaps on my side? Is the elevator the only one that understands me? Was it the elevator that wanted to grant me at least a moment's repose? I lie down, a bag under my head, covered with a newspaper and a sweater from my office and fall asleep happily.



5. While emptying the garbage truck the bin men found an old dog among the rubbish. They couldn't figure out how it had got there and how they hadn't noticed it when emptying the trash. The dog was dirty, so they washed and fed it. After that it rode on the garbage truck with them.



6. The pipes were blocked in a building. There was no water. A thorough inspection of the plumbing system revealed that a family of mice had installed itself in the pipes and had blocked one part with various objects. They didn't want them in the building so they decided to move elsewhere.



7. I speak for bodies designated as different. For bodies that don't have the ideal waist size. For bodies that deviate from the standard. For bodies that do not conform to usual measurements. For bodies that people point at in public because they look different. I want to speak for bodies that move outside the grid or which walk on it in their own way. I want to speak for bodies that are deemed malfunctioning, defective. If an ID pass or passport is not only a form of supervision and power, but also a signal that says which bodies the state registers, which bodies it recognizes as valid, which bodies have a right to full citizenship, then according to this logic my body simply isn't. My body doesn't exist in such a world.

I might for a short while enjoy moving between one and the other, but what if I am what officialdom calls "somewhere in between", "neither this nor that", belonging to my own group of bodies, a group that has decided to live in accordance with its own natural needs? Shouldn't I miss the recognition of the validity of my body and the related rights? I'll apply for assistance in getting out of the "in between", the place that as yet has no name. If nothing else because it is not a particularly comfortable place to be trapped in...





8. I speak for the sick who cannot afford to be sick. For those who are afraid to fall sick. And for those who have various vile potions at home in case they fall ill, not to treat the cause but only to stop the symptoms. I speak for those who function regardless of the needs and complaints of their own body, not because they don't care, but because they know that if they break the rhythm they will lose their job. "We've no room for weak links here," says the boss. The pressure of performance only holds the body together to a certain extent and only up until a certain moment before everything collapses. "You should have taken care of yourself and taken time out to relax," the doctor tells you.



9. Birds living near a giant garbage dump use pieces of rubbish and waste as building blocks for their nests. Plastic bags, differently sized boxes, cups, packaging from all kinds of goods... Everything will gradually find a use before the wind blows the nests into pieces again, falling to the ground and (perhaps) collected by someone and taken to the dump.



10. A parrot devoted itself to destroying a large part of the mesh installed on a shopping centre as protection against birds. His sharp beak and the hours of work he put in allowed his colleagues to relax under the roof of the building, to which they had been denied access by the mesh.



11. A man lived for 12 years without any contact with people. He made a living as the navigator of ships passing a small island. He later said that after a while he couldn't even imagine that the voice he heard over the walkie-talkie belonged to a human being. He had the feeling he was being spoken to by machines and transmitters informing him of their position and making fun of him.





12. A woman caused a hysterical scene on a public beach when she ran screaming away from her recliner and bag. She said she had seen a huge black snake slithering out of the sand towards her chair and wrapping itself around the armrest. In a panic she ran to the end of the beach, only to discover that the snake was in fact a cable. “The similarity between a cable and a snake is no mere coincidence,” the woman argued. “Maybe they should be re-categorized as belonging to the same class.”



13. I speak for animals and others who do not speak our language. I speak for their conditions of life. I speak for those who are intimate with the feeling of what it is like to live in a cage. I speak for those who inhabit a space the size of an A4 sheet of paper, for those who live in pens in which they cannot so much as turn around. I speak for those who were not lucky enough to be designated inedible animals, the category of the privileged. I speak for those who have never seen the blue sky and have never met any other species. I speak for those who have no name and are counted in units. I speak for those who are not treated like sentient creatures worthy of basic respect and consideration. I speak for those whose life is regulated and planned down to the nth degree. I speak for those whose flesh is sold at a discount and discarded as waste. I speak for all of those who are held involuntarily in a cage and I ask everyone to imagine such a situation before they leave for work.

Eva Koťátková  
*Confessions of the Piping System*  
21 Sep 2019 – 16 Feb 2020

Eva Kotátková  
*Confessions of a Piping System, 2019*

(DK)  
Læseeksemplar – må ikke fjernes  
Kunsthall Charlottenborg



1. Jeg taler på vegne af de skrøbelige; på vegne af dem, hvis kroppe ikke tåler den mindste belastning. Ikke fordi de ikke vil, men fordi de simpelthen ikke har flere kræfter. De er slidte eller svage. Udmattede af flere forskellige grunde. Hvis du viser dem en fuld indkøbspose eller en kasse fuld af papirer, kan de sige dig helt præcist, hvor meget den vejer. Når du taler med dem om at arbejde hele natten igennem, om overarbejde og lange vagter, om frygtelige forhold på arbejdspladsen, om at arbejde uden pauser, i heftig varme, uden så meget som en ordentlig stol at sidde på, nikker de i tyst genkendelse.

Jeg taler på vegne af dem, som det nuværende system anser for at være uden nytteværdi og derfor behandler som værdiløse. Jeg taler på vegne af dem, som fortjener opmærksomhed, omhu og respekt, men som ikke får den. Da min bedstemor fyldte 90, fik hun et diplom og en pose kaffe fra myndighederne. Bedstemor blev klædt fint på til lejligheden; hun var ikke vant til at have gæster. Da hun kiggede nærmere på kaffen, opdagede hun, at den allerede var åbnet. Og i årene, der fulgte, kom postbuddet hver måned med en pensionscheck, der hele tiden blev mindre og mindre værd. Ikke engang da hun senere fik et slagtilfælde og havde brug for konstant pleje, tog staten sig sammen og tilbød ordentlig hjælp.”Du kan enten sende hende på plejehjem eller passe hende selv, men det vil du vel næppe,” lød lægens venlige ord.

Mor besluttede sig for selv at passe bedstemor med alt, hvad den beslutning indebar, og flyttede ind i hendes hus i flere år. De lavede genoptræning hver dag; bedstemor blev gradvist mere og mere vant til sin rollator, der nu var hendes nye ledsager i livet, og hun blev atter i stand til at fungere i hverdagen. Fra tid til anden talte hun direkte til sin rollator; hun skældte den ud for at stå det forkerte sted eller for at være svær at bevæge hen over tæppet, eller hun roste den for, hvordan den hjalp hende. Til sidst døde hun af en lungebetændelse, der ikke blev diagnosticeret i tide: ”Man udfører jo ikke prøverne helt så grundigt på gamle mennesker.” Og mor blev hængende, selvom hun var helt udmattet og følte, at hun havde gjort alt, hvad hun kunne.

Vil systemet behandle hende på samme måde, når hun ikke længere har noget at tilbyde? Vil statens eneste bidrag bestå i at betale halvdelen af beløbet for en gammel rollator?





2. Jeg taler på vegne af dem, der ikke kan bevæge sig. Dem, der bliver, hvor de er. Når de har behov for at bevæge sig rundt, skal andre gøre det for dem. De og deres kroppe har brug for andres hjælp. Jeg taler for at give dem stemme, for at sætte dem i stand til at gøre oprør.

Hvordan får vi andre til rent faktisk at henvende sig til disse mennesker og lytte til, hvad de har at sige? Hvordan får vi andre til at ville vide mere om deres situation? Hvordan undgår vi at dømme dem med immobile kroppe til at leve et liv, der blot består i ren eksistens og total afhængighed? Hvordan giver vi dem det, der rettelig tilhører dem? Værdighed, rettigheder og muligheden for at være aktive medborgere?

Dengang jeg lå i sengen og ikke kunne bevæge mig. Dengang jeg gerne ville sige noget og kun kunne hviske. Dengang jeg ville ringe til nogen og kun kunne bevæge mine fingre, uden at være sikker på, at nogen overhovedet ville bemærke det. Dengang jeg i flere måneder ikke så andet end mit værelses loft og vægge. Dengang jeg blev madet og fik skiftet ble uden at kunne sige fra eller til. Dengang selv det tyndeste lagen følte som en tung byrde. Jeg drømte om, at et andet menneske forstod mig og tog min krop med udenfor. Lagde mig ned på et fortov eller på græsset, et sted hvor mange mennesker gik forbi. Jeg er omgivet af masser af mennesker, der er interesseret i min historie. De har ikke brug for nogen tolk. Og jeg vil fortælle dem om min situation og om tusindvis af andre, der er som mig.

De tusinder, der ikke kan rejse sig fra sengen. De tusinder, der er blevet ét med deres seng; en seng, som ikke engang tilhører dem. Og jeg vil spørge dem: "hvorfør er det, du ikke kan høre, hvad jeg siger? Hvorfor har dine øjne behov for at sætte mig i bås? Er det for at gøre tingene lettere? Hvor gik det skævt?" Jeg taler både for mig selv og for sengen, som sandsynligvis også har brug for lidt af en pause. Og jeg ønsker, jeg kræver retfærdighed på begge vegne.



3. Der dukkede en sten op i ét af de store supermarkeder en dag. Det var ikke sådan, at nogen snublede over den, den lå ikke bare på jorden og flød. Det ville i det mindste kunne forklares. Den blev opdaget, fordi en medarbejder i fiskeafdelingen sagde, at de ikke kunne åbne akvariet med levende fisk. Stenen lå nemlig på låget, så de ikke kunne komme til. De tilkaldte chefen, som satte nogle de ansatte til at få stenen ud af butikken. Helst uden at nogen lagde mærke til det. Men ingen kunne løfte stenen.

Først prøvede én af de ansatte, og derefter måtte der flere hænder til – uden held. Efterhånden stimlede folk sammen og begyndte at mumle sammen om hele postyret. ”Måske vil stenen beskytte fiskene og forhindre os i at tage dem med hjem og spise dem,” sagde et barn. Hans mor lo bare nervøst. Til sidst blev det besluttet, at stenen og akvariet skulle flyttes ud til et lager, hvor man så kunne finde ud af, hvad der skulle gøres.



4. Fanget i en elevator. Jeg sad fast i en elevator på vej hjem fra arbejde. Jeg var på vej hjem fra en 12-timers vagt, helt udmattet. Jeg bar på poser med dagligvarer, to fulde poser, med ekstra varer i min rygsæk. Jeg var ved at få vabler på hænderne af at bære alle de tunge ting. Men derhjemme betragtede de det bare som én af mine pligter. “Mor kommer med maden og alt det andet, der hører husholdningen til”.

Jeg tænkte, at når jeg kom hjem, ville jeg så gerne bare falde omkuld i sengen. Eller simpelt hen på gulvtæppet, bare lige ligge et øjeblik med lukkede øjne. Men i stedet skulle jeg: Tænde for vaskemaskinen, gøre rent i lejligheden, begynde at lave mad, gå på posthuset, ringe til en reparatør, lytte til hans undskyldninger og lave ham en kop kaffe, som om det slet ikke kræver noget at tale med en mand, at vise interesse i ham og hvordan tingene går på arbejdet, og stadig se godt ud; hjælpe børnene med deres lektier, putte dem, rydde op og gøre ting klar til om morgenen... Og næste dag skal jeg så igen stå op kl. 5.30 og gå på arbejde, hvor chefen er bekymret over, om alt nu kan nås. Og han regner da bestemt med, at jeg kan arbejde over; opgaven kan ikke vente, og overarbejde er en forventelig del af min kontrakt, og der er masser mennesker, der med glæde ville overtage mit job med det samme...

Men lige nu står jeg i en elevator, der sidder fast. Der er overraskende stille her. Jeg trykker på knapperne, men der sker ikke noget. Jeg stiller mine poser på gulvet og sætter mig imellem dem. Jeg tænker på alle de opgaver, jeg stadig mangler, og i hvilken rækkefølge de skal gøres, og hvor travlt jeg har. Men snart forsvinder min anspændthed; hele situationen med elevatoren har ikke ændret sig, og pludselig får jeg denne her følelse af, at jeg jo ikke behøver at skynde mig, nu hvor selv elevatoren ikke bevæger sig. Det er ikke min skyld, at jeg sidder her. Det er denne her maskines skyld; den arbejder imod mig og mine pligter. Eller måske er den på min side? Er elevatoren den eneste, der forstår mig? Måske ville elevatoren give mig bare et lille pusterum? Jeg lægger mig ned med en taske som hovedpude, en avis og en trøje fra kontoret som dyne og falder lykkelig i søvn.



5. Da skraldemændene tømte skraldevognen, fandt de en udmarvet gammel hund mellem alt affaldet. De kunne slet ikke forstå, hvordan den dog var dukket op dér, og hvorfor de ikke havde lagt mærke til den, mens de tømte skraldespandene. Hunden var beskidt, så de gav den et bad og noget mad. Den har kørt med dem på skraldevognen lige siden.





6. I et hus var rørene stoppet til. Der var ikke noget vand. En grundig inspektion af vandrørene afslørede, at en musefamilie havde taget ophold i rørene og stoppet dem til med forskellige genstande. Man ville ikke have dem i bygningen, så de besluttede sig for at flytte et andet sted hen.



7. Jeg taler på vegne af dem, hvis kroppe betegnes som anderledes. Dem, der ikke har det ideelle taljemål. Dem, hvis kroppe afviger fra standarden. Dem, der ikke overholder standardmålene. Dem, som andre mennesker peger ud i det offentlige rum, fordi de ser anderledes ud. Jeg vil tale på vegne af dem, hvis kroppe falder uden for de faste rammer eller som sprænger dem på deres egen måde. Jeg vil tale på vegne af de kroppe, der anses for at være defekte. Hvis vi siger, at et identitetskort eller pas ikke blot er en form for overvågning og magtudøvelse, men også et signal, der tilkendegiver, hvilke kroppe staten registrerer og anerkender som fuldgyldige, hvilke legemer, der giver ret til fuldt statsborgerskab, hører min krop ikke til iblandt dem. Min krop findes simpelt hen ikke i den verden.

Jeg kan måske ganske kortvarigt bevæge mig mellem de to verdener, men hvad nu hvis jeg er det, som embedsværket kalder "et sted midt imellem", "hverken det ene eller det andet", noget, der hører til i sin helt egen kropskategori; til en gruppe, der har besluttet sig for at leve i overensstemmelse med deres egne naturlige behov? Ville jeg så ikke komme til at savne anerkendelsen af min krop som krop med de rettigheder, der følger af den slags anerkendelse? Jeg vil søge om hjælp til at undslippe dette "ingenmandsland", et sted, der endnu ikke har noget rigtigt navn. Om ikke andet, så fordi det ikke er noget særligt behageligt sted at hænge fast i...



8. Jeg taler på vegne af de syge, der ikke har råd til at være syge. Dem, der er bange for at blive syge. Og dem, der har en masse hæslige miksturer stående derhjemme til hvis de nu skulle blive syge, ikke for at behandle den egentlige årsag, men blot for at få symptomerne til at gå væk. Jeg taler på vegne af dem, der bare bliver ved og ved, uanset hvor meget deres krop ømmer sig, ikke fordi de ligeglade med deres krops signaler, men fordi de ved, at hvis de træder ved siden af, vil de miste deres job. ”Vi har ikke plads til svage led her,” siger chefen. Men præstationspresset kan kun holde sammen på kroppen op til et vist punkt, før det hele ramler. ”Du skulle have taget bedre vare på dig selv og slappet lidt af,” siger lægen til dig.



9. Fugle, der lever i nærheden af lossepladser, bruger affald som redemateriale. Plastposer, æsker i forskellige størrelser, kopper, emballage fra alle slags varer.. Det hele finder anvendelse, indtil vinden blæser rederne i stykker igen, så affaldet falder til jorden og (måske) atter bliver samlet op af nogen og ender på lossepladsen igen.





10. En papegøje satte sig for til at ødelægge en stor del af det net, som et indkøbscenter havde installeret som beskyttelse mod fugle. Hans skarpe næb og de mange timer, han lagde i arbejdet, satte hans kammerater i stand til slappe af under netop det tag, som nettet skulle holde dem ude fra.



11. En mand levede på et tidspunkt hele 12 år uden nogen direkte kontakt med andre mennesker. Han tjente til livets ophold som radionavigatør for skibe, der sejlede forbi en lille ø. Han fortalte efterfølgende, at han efter et stykke tid ikke engang kunne forestille sig, at de stemmer, han hørte over sin walkie-talkie, rent faktisk tilhørte et andet menneske. Han havde det, som om han blev tiltalt af maskiner og sendere, der oplyste ham om deres position og gjorde nar af ham.



12. En kvinde skabte stor opstandelse på en offentlig strand, da hun løb skrigende væk fra sin hvilestol og taske. Hun sagde, at hun havde set en enorm sort slange glide ud af sandet mod sin stol og vikle sig omkring armlænet. I panik løb hun helt ud til kanten af stranden, indtil det gik op for hende, at slangen rent faktisk var et elkabel. ”Ligheden mellem et kabel og en slange er ikke bare en tilfældighed,” sagde kvinden. ”Måske burde man omkategorisere dem, så de hører til i samme klasse.”



13. Jeg taler på vegne af dyrene og andre, der ikke taler vores sprog. Jeg taler om deres livsbetingelser. Jeg taler på vegne af dem, der véd, hvordan det er at bo i et bur. Jeg taler på vegne af dem, der lever i bure på størrelse med et A4-ark, af dem, der bor i båse, hvor de ikke engang kan vende sig. Jeg taler på vegne af dem, der ikke var så heldige at blive betragtet som uspiselige dyr, den mest privilegerede kategori. Jeg taler på vegne af dem, der aldrig har set himlens blå og aldrig har mødt nogen anden art end deres egen. Jeg taler på vegne af dem, der ikke har noget navn og blot er et tal i rækken. Jeg taler på vegne af dem, som ikke bliver behandlet som levende, bevidste væsener, der fortjener et mindstemål af respekt og hensyn. Jeg taler på vegne af dem, hvis liv er reguleret og planlagt ned til den mindste detalje. Jeg taler på vegne af dem, hvis kød sælges med rabat eller blot kasseres som affald. Jeg taler på vegne af alle dem, der ufrivilligt holdes i bur, og jeg vil bede alle om at forestille sig at være i dén situation, inden de tager på arbejde igen.

Eva Kořátková  
*Confessions of the Piping System*  
21 Sep 2019 – 16 Feb 2020